

ถึง...บ้าน

เรื่องและภาพ : ชญานิศ

ถึง...บ้าน

เรื่องและภาพ : ชญาทิศ

ถึง...บ้าน

เรื่องและภาพ : ชญานิศ บุญสกุลศักดิ์

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริงกึ่งแฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไปต้นฉบับ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วาด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

“สักว่าด้วยเรื่องครอบครัวหนึ่ง
คะนึงถึงเรื่องมากมายหน้าย่นัก
พฤติกรรมไม่ใส่ใจห่างไกลรัก
หมางเมินมิรู้จักเจรจา
พ่อของลูกทำงานบ้านไม่กลับ
แม่ของลูกหายลับราวหนีหน้า
ตัวลูกน้อยรอดคอยพ่อแม่มา
เวทนารอแล้วรอเล่าเอ๋ย”

ถึง...บ้าน

หนูไม่เคยคิดมาก่อนว่าวันที่ที่ประจำวันที่สุด
เรื่องราวการเดินทางออกห่างจากบ้าน จะกลายเป็น
จดหมายฉบับแรกที่ส่งไปถึงบ้าน ถ้าพ่อกับแม่มีโอกาสเปิด
อ่าน ก็จะนับว่าเป็นการเปิดใจต่อกันครั้งแรกด้วย เกือบลืม
ไปแล้วว่าเราเคยคุยเรื่องชีวิตประจำวันของกันและกันครั้ง
สุดท้ายเมื่อไหร่

จนตอนนี้หนูเกิดคำถามกับตัวเองแล้วว่าตัวเอง
อยากหนีจากอะไรกันแน่ ถึงแม้ว่าตอนนี้หนูจะอยู่ไกลจาก
บ้านมากที่สุดในชีวิต แบบที่คิดว่ามันเป็นไปได้ใจปรารถนา
แต่ชายไร่บ้านคนหนึ่งกลับบอกว่าจะไม่ใช่สิ่งที่หนูต้องการ
จริงๆ เพราะฉะนั้น หวังว่าจดหมายฉบับนี้จะส่งไปถึงบ้าน
ส่งถึงมือพ่อกับแม่ เพื่อให้คำตอบในหัวชัดเจน ว่าความจริง
แล้วหนูหนีออกจากบ้านมาเพื่ออะไร

ความรู้สึกก่อนออกจากบ้านคือไม่รู้เลยว่า
ปลายทางของตัวเองจะสิ้นสุดที่ตรงไหน และไม่ได้คิดไม่ฝัน
เลยสักนิดว่าระหว่างทางจะได้คำตอบใหม่ แต่ประสบการณ์
ที่ไม่คาดคิดก็เริ่มต้นขึ้น ด้วยเหตุที่ว่าระหว่างหนูกำลัง
เตรียมของทุกอย่างให้พร้อม ขณะเดียวกันครอบครัวภูตหิน

จากพื้นที่แสนไกล ในป่าลึก ก็กำลังเดินทางออกจากบ้าน
ของพวกเขาเหมือนกัน อาจฟังดูพิลึกหากบอกว่าเราจะ
กลายเป็นเพื่อนร่วมทางกัน ยังไม่นับชายคนหนึ่งที่เรา
จะได้เจอระหว่างทาง ซึ่งเขาไม่มีทั้งบ้านและไม่ต้องการมัน
ด้วยซ้ำ หวังว่าพ่อกับแม่จะได้อ่านจดหมายฉบับนี้ และฉบับ
ต่อ ๆ ไปนะคะ

จาก...ลูก

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

9

litwu2022

© childrenlitwu2022

© chi

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

10

ตอนเรียนชั้นประถม คุณครูหนูว่า ‘บ้าน’ คืออะไร
อย่างใดใครต่างก็รู้นิยามคำว่าบ้านมันมีหลากหลาย ตัวหนู
เช่นกัน แต่ คำตอบแรกที่ได้กลับเป็น บ้านคือที่ที่ทำให้เรา
ไม่ต้องตากฝน ไม่ต้องทนหนาว เป็นคำตอบที่ไม่ผิด แต่ครู
ก็ไล่ให้หนูไปหาความหมายของคำว่าบ้านมาเพิ่มเติม ในใจ
คิดว่ารู้อยู่แล้ว คำตอบที่หลากหลายของคำว่าบ้าน และ
พอจะรู้อะไรที่ครูอยากให้หนูตอบด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ใช่ใจตัวเอง
เลยจะทำอะไรเลือกตอบแบบนั้น คงเป็นเพราะหนูได้สัมผัส
คำว่าบ้านในรูปแบบที่พิถีพิถัน มากกว่าคำว่าบ้าน ที่หมายถึง
ครอบครัว น่าแปลกดีที่หนูมีทั้งพ่อและแม่ แต่ทำไมพ่อกับ
แม่ไม่ใช่คำตอบของหนู ไม่แม้แต่จะเป็นคำตอบที่สองและที่
สาม หรือคำตอบไหน ๆ เลย

ถ้าอย่างนั้น หนูในวัย ๑๔ ปีจะใช้ชีวิตอยู่ได้โดย
การที่ไม่ต้องมีบ้านหรือเปล้า หากว่าที่ไหน ๆ ก็ช่วยให้หลบ
ฝน หลบลมหนาวลมร้อนได้ บางทีระหว่างการเดินทางครั้ง
นี้อาจเจอคำตอบก็ได้ ถึงแม้ว่าจะออกเดินทางโดยมีเจ้าปู่ไป
ด้วยก็ตาม

‘เจ้าปู่’ คือชื่อรถบ้านของเรา ที่หนูตั้งชื่อนี้ เพราะว่ามันเป็นปู่ หนูจึงคิดว่าชื่อนี้เหมาะกับมันทีเดียว หนูถือวิสาสะขโมยรถปู่ที่พ่อเคยซื้อเพื่อใช้ในโอกาสพาครอบครัวออกไปเที่ยว แต่ไหน ๆ ก็ยังไม่เคยได้ใช้สักที หนูจึงคิดว่าน่าจะใช้มันให้เป็นประโยชน์สักหน่อย และไม่น่าเป็นปัญหาอะไรมากนักเพราะพ่อแม่ไม่ได้ใช้งานมันอยู่แล้ว บางทีอาจจะลืมไปว่าเคยมีเจ้ารถปู่คันนี้อยู่ก็ได้ เพื่อไม่ให้มันน้อยใจมากนัก หนูจึงตัดสินใจให้มันกลายเป็นเพื่อนร่วมทางของหนูครั้งนี้

การใช้งานเจ้ารถปู่ดีเยี่ยมอย่างคำโฆษณาที่บอกไว้จริง ๆ หลังจากเดินทางมาหนึ่งวันหนูยังไม่พบข้อเสียอะไรจากมัน แต่ความจริงคือหนูตั้งตารอสถานการณ์บางอย่างที่อาจเกิดขึ้นตามคำเตือนของผู้ขายรถปู่รุ่นนี้อยู่ ‘โปรดระวังสถานการณ์รถปู่พลังงานอ่อนแรง’ และ ‘รถปู่รุ่นนี้ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ไม่ชอบเรื่องไม่คาดฝัน ป.ล.ไม่อันตรายถึงชีวิต’ มันอาจเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ก็ได้ พ่อกับแม่พอจะนึกออกไหมว่ามันจะเป็นอย่างไรหากเจ้ารถปู่มันเริ่มหมดแรงเคลื่อนที่ หนูนึกไม่ออกจริง ๆ จึงได้แต่ตั้งตารอ

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

2022

© childrenlitswu2022

© childrenlits

၆

litswu2022

© childrenlitswu2022

© chi

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

၇

© childrenlitswu2022

พอกับแม่คงเคยได้ยินเรื่องเล่าของภูตหินมาบ้าง
ใช้ใหม่ ที่ใคร ๆ ก็บอกว่าพวกเขาอาศัยอยู่บนภูเขาไกลโพ้น
การเดินทางครั้งนี้หนูได้เจอตัวจริงด้วยค่ะ มีพ่อ แม่ และลูก
สาว พวกเขาเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบเลย แต่พวกเขา
ไม่ได้คิดแบบเดียวกับหนูในตอนนั้น นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้เรา
ได้มาเจอกัน เพราะพวกเขาต้องการตามหาบ้าน บ้านที่จะ
ทำให้พวกเขากลายเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์

ขณะที่หนูยืนกางแผนที่อยู่หน้ารถ สายตาจับจ้อง
อยู่บนเส้นทางถนนที่ซับซ้อนอย่างไม่คิดวางแผนอะไร หนู
เพียงกางดูเพื่อให้มั่นใจบ้างสิ่งบางอย่างเท่านั้น ทว่าจู่ ๆ
หนูก็รู้สึกว่ารอบตัวมีบางอย่างแปลก ๆ ไป เพราะก้อน
กลม ๆ สามก้อนขนาดไม่เท่ากันที่กำลังมุงล้อมแผนที่ในมือ
หนูอยู่ หนูสะบัดมือเพื่อส่งสัญญาณให้ก้อนกลม ๆ ทั้งสาม
รู้ตัว ก้อนกลม ๆ นั้นกำลังปกป้องศาลจนวนุเห็นใบหน้าที่มี
ดวงตากลมโตกว่าของมนุษย์ จมูก และปากและส่วนอื่นที่
คล้ายใบหน้าคนทั่วไปอยู่บนนั้น หนูพิจารณาก้อนกลม ๆ
ทั้งสามก่อนจะสรุปได้เองว่าพวกเขาคือภูตหินที่คนมักพูด
ถึงกัน ภูตหินที่ตัวใหญ่ที่สุดเป็นคนเริ่มบทสนทนาก่อน

“พอดีว่าเราอยากหาเส้นทางสักหน่อย”

“เส้นทางหรือคะ”

“ใช่ เส้นทางลี้ลับเส้นทางที่มีบ้านเป็นหลังๆ”

“คุณหมายถึงหมู่บ้านหรือคะ”

“ใช่ๆ หมู่บ้าน” พวกเขา มองหน้ากันก่อนจะตอบ
คำถามนี้

“หมู่บ้านที่มีแม่น้ำด้วยจ๊ะ” ภูตหินตัวขนาดกลาง
เสริม

“หมู่บ้านที่มีแม่น้ำแล้วก็ต้นไม้หลายต้น” ภูตหิน
ตัวเล็กสุดบอก

สงสัยว่าตอนนั้นหนูคงยืนทำหน้างงใส่พวกเขา
พวกเขาจึงช่วยไขความกระจ่างให้โดยการอธิบายเพิ่มเติม
ว่าพวกเขาเป็นใคร ภูตหินที่ตัวใหญ่ที่สุดแนะนำตัวเองว่า
เป็นภูตหินคุณพ่อ ภูตหินตัวขนาดกลางแนะนำตัวเองว่า
เป็นภูตหินคุณแม่ ส่วนภูตหินตัวเล็กสุดแนะนำตัวเองว่า
เป็นภูตหินลูกสาว

พวกเขาเป็นครอบครัวที่รักกันดีแต่สิ่งหนึ่งที่ยังไม่
มีคือบ้าน (เรื่องเล่าที่บอกว่าภูตหินอาศัยอยู่ใต้เห็ดยักษ์

เป็นเรื่องจริงด้วยค่ะ) ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจออกตามหาบ้านสักหลัง เหตุผลคือ เพราะพวกเขาจะได้กลายเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์

หลังจากได้คำตอบหนึ่งถึงกับนิ่งไปเลย เพราะสิ่งที่พวกเขาต้องการมากที่สุดตอนนี้กลับเป็นสิ่งที่หนูไม่ต้องการมากที่สุด แล้วแบบนี้ความเชื่อของใครถูกต้องกันแน่คะ หนูยื่นคิดหาคำตอบระหว่างที่ภูตหินคุณพ่อและคุณแม่มากำลังมองดูแผนที่ที่ขอยืมหนูไป แต่ยังไม่ทันจะได้คำตอบภูตหินลูกก็ถามคำถามกับหนู โดยที่หนูไม่รู้ตัวเลยว่าคำถามนั้นจะเป็นจุดเริ่มต้นให้หนูได้คำตอบในที่สุด

“แล้วเธอจะเดินทางไปไหนเหรอ”

“ไม่รู้สิ”

“ไม่มีจุดหมายไหนเหรอ”

“ไม่มีจุดหมายแต่มีเป้าหมาย”

“เป้าหมายของเธอคืออะไร”

“ไปให้ไกลจากบ้านที่สุด”

ตอนนั้นพวกเขาพร้อมใจเยียบตันที่ หนูรู้สึกว่ามัน เป็นความเยียบที่สั้นสะเทือนที่สุด หนูรับรู้ถึงสายตาทั้งคู่ ที่มองมา พวกเขาไม่ต้องการให้หนูทำแบบนี้จึงตัดสินใจพับ โครงการบ้านของพวกเขาเอาไว้ก่อน เรียกว่าเป็น จุดเริ่มต้นของการเดินทางร่วมกันระหว่างเราก็คงได้

“ขอให้พวกเราช่วยเหลือได้ไหม”

หนูยอมรับว่าตัวเองไม่ค่อยเข้าใจที่พวกเขาพูดสัก เท่าไรจึงได้แต่ตักปากรับคำขอของพวกเขา โดยที่ไม่รู้เลยว่าเราไม่สามารถผัดคำพูดนั้นได้แล้ว มีเรื่องหนึ่งในเรื่อง เล่าเกี่ยวกับภุมรินทร์ที่เราไม่เคยรู้คือ ถ้าตกลงให้ความ ช่วยเหลือภุมรินทร์ไปแล้ว เราจะช่วยไม่ได้ เต็ดขาด หนู ถามพวกเขาว่าหากไม่ทำตาม จะเกิดสิ่งใดขึ้น พวกเขา ไม่ได้ให้คำตอบ แต่บอกหนูว่าอย่ากรู๊กรู๊ลองดูสิ

คิดว่าคำพูดนั้นน่ากลัวเพียงใด ทำไมคนถึงชอบ พูดว่ากรู๊กรู๊มากกว่าที่จะบอกผลลัพธ์มาเลย ก็เพราะว่า มันน่ากลัวมากกว่า และทำให้เราไม่กล้าขัดขึ้นใจล่ะ แต่ถ้า คิดกลับกัน ถ้าลองบอกผลลัพธ์ไปเลย แล้วเรตัดสินใจทำ มันทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น แบบไหนจะดีกว่ากัน บอกไม่ได้อยู่ดี เพราะหนูก็ไม่กล้าทำตามที่พวกเขาทำด้วย

ซี ก็พวกเขาเป็นถึงญาติพี่น้องซะ ใครจะกล้ากับสิ่งมีชีวิต
มหัศจรรย์กันล่ะ จริงไหม และการเดินทางของพวกเราจึง
เริ่มต้นขึ้นด้วยประการฉะนี้

คำว่าอันตรายไม่อยู่ในหัวหนูเลย เขาจะใจร้ายได้
ยังไงในเมื่อพวกเขาต่างแสดงอาการไม่พอใจที่หนูออกจาก
บ้านมาตัวคนเดียว และเพราะพวกเขาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
กับการจากบ้านมาของหนู หนูเลยคิดว่าพวกเขาเข้าใจ
ใจความเป็นครอบครัวได้ดี และเป็นคนที่ดีทีเดียวล่ะ

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

୩

litwu2022

© childrenlitwu2022

© chi

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

୧୧

litwu2022

© childrenlitwu2022

“ชายหนุ่มคนหนึ่ง

หอบผันใส่กระเป๋า

ผู้คิดว่าเขา

ช่างเบาปัญญา

ชายหนุ่มคนหนึ่ง

เปี่ยมด้วยความกล้า

เขาออกตามหา

ไขว่คว้าการงาน

ชายหนุ่มคนหนึ่ง

เดินทางจากบ้าน

ทะเลอทะยาน

มีค้ำร้านปฏิเสธ

ชายหนุ่มคนหนึ่ง

ทำฝืนไม่สำเร็จ

น้ำตาหนึ่งเม็ด

ร่วงเล็ดลงมา

ชายหนุ่มคนหนึ่ง

สูญเสียความกล้า

แรงใจอ่อนล้า

ไม่สู้หน้าใคร”

ระหว่างทาง หนูได้รู้เรื่องครอบครัวภูตหินเพิ่มขึ้น
ทำไมพวกเขาถึงออกมาป่าทำไมพวกเขาถึงต้องการบ้าน
กลางป่าใหญ่ ครอบครัวภูตหินต้องการมีบ้านสักหลัง
เพราะพวกเขาคิดว่าครอบครัวจะสมบูรณ์ได้ ก็ต่อเมื่อมี
บ้านเท่านั้น พวกเขาออกเดินทางเข้าสู่โลกที่ไม่เคยพบเจอ
โลกที่แสนจะพิสดาร มีแต่สิ่งแปลกตาเต็มไปหมด นั่น
คือโลกของพวกที่เรียกตัวเองว่ามนุษย์อยู่อาศัยกัน

ในโลกวิเศษ สิ่งวิเศษที่คนคิดว่าวิเศษไม่เข้าใจใน
ความวิเศษของตัวเอง ตรงกันข้ามกลับมองว่าสิ่งภายนอก
ป่าอย่างโลกมนุษย์นั้นวิเศษกว่าโลกวิเศษของตน ด้วย
ความอยากออกไปค้นพบโลกใหม่บวกกับความรู้สึกที่ต้องมี
บ้าน ทำให้เกิดการเดินทางของครอบครัวนี้

หนูเห็นว่าพวกเขาตื่นตาตื่นใจกับเจ้ารถปูมาก
คอยถามนั่นถามนี่จนหนูตอบไม่ทันแต่อย่างน้อยพวกเขาก็
ได้รู้ว่ารถปูเป็นยานพาหนะรุ่นที่แข็งแกร่งที่สุด รวมถึงเป็นรุ่น
ที่คนอยากได้ที่สุดและไม่อยากได้ที่สุดเช่นกัน แต่หนูก็
ไม่ได้บอกเหตุผลแก่พวกเขา

การเดินทางที่ตอนแรกหนูคิดว่าจะเจียบเหงา น่า
เบื่อ และค่อนข้างเศร้า มันไม่เป็นอย่างที่หนูคิดเลยล่ะ ด้วย

เพราะเรามาจากต่างถิ่น ครอบครัวภูตหินจึงมีเรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับที่ที่พวกเขาจากมาเล่าให้หนูฟังเยอะแยะ รวมถึงลูกสาวเขาที่หนูเดาว่าน่าจะเป็นภูตหินเด็กซี้สงสัยวัยกำลังโต เธอชอบถามคำถามหนูตลอดทาง

“เธอไม่มีจุดหมาย แล้วเธอลงแผนที่ทำไม?”

เธอไม่ปล่อยให้ความสงสัยของเธอหายไปกับอากาศ คำถามแรกที่เธอถามหนูทำเอาหนูตอบไม่ได้

“ไม่รู้ซี”

หนูบอกเธอไปแบบนั้น แต่หนูโกหก พ่อกับแม่คงรู้ว่าหนูไม่ได้พูดความจริง หนูวางแผนที่เพราะต้องการหาเส้นทางที่จะไม่ทำให้ออกนอกเส้นทางมากนัก หนูอยากมั่นใจว่ายังเห็นบ้านอยู่ในแผนที่เส้นทางของหนู

พวกภูตหินเดินทางกันยังไง เราเดินทางกันยังไง ข้อดีของการมีรถบ้านที่ภูตหินบอกว่าอยากเอาไปทำบ้าง พวกเขารู้จักตัวทากที่ไม่มีอะไรทำ เผลอ ๆ จะใช้มันเป็นยานพาหนะก็น่าจะดีนะ แต่หนูว่าทากนั้นช้ามาก พวกเขาบอกเพราะพวกเขามักจะไปยังจุดหมายเสมอ มันเลยถึง

อย่างรวดเร็ว ถ้างองใช้ทาก อาจจะถึงที่หมายช้ากว่าปกติก็ได้

บางที่พวกเค้าอาจจะอยากลองสัมผัสประสบการณ์ที่ยังไม่เคยเจอก็ได้ หรือความจริงพวกเขาช่างต่างจากเราเหลือเกิน และหนูชอบจริง ๆ ต่างจากเราที่มียานพาหนะเพื่อไปให้ถึงที่หมายไว ๆ พอพูดถึงเรื่องถึงที่หมาย ถ้าที่หมายของเราคือบ้าน แต่เรากำลังเดินทางด้วยรถบ้าน แบบนี้แปลว่าเราถึงหรือยังคะ

อีกเรื่องหนึ่ง วันนี้หนูและครอบครัวภูตหินเจอบุคคลหนึ่งระหว่างทาง ขณะหยุดเพื่อหาเสบียง เขาเอ่ยถามหนูว่าทำไมถึงร่วมเดินทางไปกับครอบครัวภูตหินได้ แนนอนว่าเขาต้องรู้ว่าภูตหินเดินทางด้วยตัวเองได้อยู่แล้ว แต่การจะร่วมเดินทางไปในรถปู และร่วมเดินทางกับคนดูแปลกใจจนเขาต้องถาม หนูตอบเขาไปตามจริงและคิดไปว่าเขาอาจจะอยากติดรถไปกับพวกเราด้วย เขาบอกว่าเขาอยากร่วมเดินทางไปกับเราก็จริง แต่เหตุผลที่เขาต้องการทำเช่นนั้น เป็นเพราะว่าเขาเห็นหนูเหมือนตัวเขาในอดีต เขาเคยเป็นเช่นหนูมาก่อน อายุเราใกล้เคียงกันในตอนที่ออกจากบ้านมา และมันน่ากลัวมากหากจะร่วมเดินทางกับคนแปลกหน้า ยิ่งไปกว่านั้นคือร่วมเดินทางกับสิ่งที่ไม่ใช่คน

แล้วด้วย ครอบครัวภูตหินให้สิทธิหนูในการตัดสินใจ และ
เหตุผลของคนไร่บ้านที่ยังติดอยู่ในใจ หนูเลยยอมให้เขา
ร่วมเดินทางไปกับเราได้

ตามคำบอกเล่าของคนไร่บ้าน ระยะทางของถนน
แห่งนี้หลายร้อยกิโลเมตร เขาเดินเป็นกิจวัตร เหมือนคนที่
ตื่นนอนมาแล้วต้องอาบน้ำ กิน และ ออกไปทำงาน
กลับมาบ้านก็อาบน้ำแล้วเข้านอน วันเวียนอยู่เช่นนี้
เหมือนกับที่เขาเดินไปเรื่อย ๆ การกระทำไม่ผิดแปลกไป
มากนัก จุดหมายปลายทางขึ้นอยู่กับแต่ละวัน สภาพ
อากาศ สภาพร่างกาย หรือแม้แต่สิ่งที่สัญจรไปมาอย่างรถ
ราหรือผู้คนที่ส่งผลให้เขาเลือกจุดหมายปลายทางได้ เพราะ
ไม่รู้เลยว่าข้างหน้าจะเจอกับอะไรบ้าง

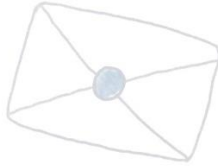
เขาบอกหนูอีกด้วยว่าเขามีความฝัน การมีบ้านก็
เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ฝันสำเร็จ “นักเดินทาง ถ้าโชคดี
ก็ได้เป็นนักเดินทาง ถ้าโชคไม่เข้าข้าง ก็ได้เป็นคนเร่ร่อน”

สำหรับเขาการมีบ้านถือเป็นโชคดีตรงที่เมื่อ
สิ้นสุดการเดินทางครั้งหนึ่งแล้ว ก็ยังมีสถานที่ที่รอเรา
กลับไป แต่คนไร่บ้านจะกลับไปไหนได้ ต้องเร่ร่อนอยู่
เช่นนั้น และนั่นทำให้พวกเขาไม่มีวันได้เป็นนักเดินทาง หนู

ว่าที่เขาบอกก็น่าจะจริง แต่จะว่าไม่จริงก็ได้ แล้วทำไมคน
เร่ร่อน ถึงเป็นนักเดินทางไม่ได้คะ ตอนนี้หนูไม่เชิงเป็นคน
เร่ร่อนหรือคะ เพราะหนูยังรู้ว่าตัวเองยังมีบ้านอยู่ ถ้าเป็น
เมื่อวานหนูคงไม่คิดแบบนี้ ต้องขอบคุณคนไร่บ้านจริง ๆ
คะ เชื้อใหม่คะ แค่เมื่อวานกับวันนี้มันทำให้อะไร ๆ
เปลี่ยนไปมากเลย

୧

୨୭

ว่ากันตามตรง หนูเริ่มชินกับการเดินทางร่วมกับครอบครัวญาติห็นและคนไร่บ้านแล้ว หนูคิดไปถึงตอนที่พวกเขาได้พบบ้านของตัวเอง ตอนนั้นหนูคงไม่รู้สึกรึยกับพวกเขาเท่าไร

บ่อยครั้งที่จะมีคนตั้งคำถามขึ้นมา อาจเพราะไม่ต้องการให้การเดินทางเจียบเหงาจนเกินไป หรือเป็นเพราะเราต่างไม่รู้จึกัน เราเลยกล้าถามเรื่องของอีกฝ่ายโดยไม่ต้องกลัวอะไร หนนี้ญาติห็นคุณพ่อตั้งคำถามกับคนไร่บ้านครอบครัวญาติห็นสงสัยว่าทำไมไม่มีบ้าน ไม่มีแม่แต่เห็นเธอ คนไร่บ้านบอกว่าเขาเคยมีบ้านแต่ตัดสินใจจากมาตอนนี้ไม่มีแล้ว

หนูตั้งคำถามกับตัวเองว่าสุดท้ายแล้วตัวเองจะมีจุดจบเช่นเดียวกับเขาไหม แต่คนไร่บ้านก็บอกหนูว่าเขาถือเกียรติสำคัญกว่าอะไร เขาจะไม่ยอมกลับบ้านแม้ว่าตนจะมี

ครอบครัวก็ตาม เขาถามหนูด้วยว่าหนูว่าคิดเหมือนเขาไหม หนูรู้ว่าตัวเองหนีออกมาเพราะต้องการส่งสัญญาณบางอย่างให้พ่อกับแม่รู้ หนูไม่กล้าตอบเขา และเขาคงจะดูออก เพราะเขาเปลี่ยนบทสนทนาไปเป็นเรื่องของครอบครัวภูตหินแทน เขาถามหนูว่าพอจะมองออกใหม่ว่าทำไมครอบครัวภูตหินยังคงเดินทางไปด้วยกันกับพวกเรา หนูตอบว่าพวกเขาต้องการช่วยหนู แต่คนไร่บ้านกลับส่ายหน้า เขาบอกว่าเพราะความจริงครอบครัวภูตหินไม่ยอมออกไปหาบ้านต่างหาก หนูหนึ่งใช้ความคิดเทียบ ๆ กับตัวเอง แล้วก็สงสัยว่าที่คนไร่บ้านพูดนั้นเป็นเรื่องจริงหรือ หนูจึงหาโอกาสเข้าไปคุยกับภูตหินลูกสาวตอนอยู่กับเธอเพียงลำพัง

“ตั้งแต่เดินทางด้วยกันมาเธอมักถามฉันอยู่เรื่อย
สิ่งที่เธอสงสัยนะ”

“ฉันชอบการสงสัยและถามไถ่ใครสักคน”

“เธอเคยถามตัวเองหรือคุณพ่อคุณแม่เธอไหม”

“ถามเรื่องอะไรล่ะ”

“ก็เรื่องที่เธอสงสัย เรื่องที่คาใจเธอตลอดการเดินทางครั้งนี้ไง ทำไมครอบครัวเธอต้องตามหาบ้านด้วย”

“บ้านจะทำให้เราสมบูรณ์” เธอตอบในทันทีราวกับเป็นเครื่องตอบรับอัตโนมัติ

“เธอคิดอย่างนั้นหรือ เธอก็เห็น ฉันมีบ้าน คนไร้บ้านก็เคยมีบ้าน แต่มันไม่ได้สมบูรณ์แบบจนต้องหนีออกมา”

ภุตหินลูกสาวหนึ่งเงียบไปเหมือนกำลังใช้ความคิด

“จริง ๆ นะ ถ้าเธอมีความคิดบางอย่างก็ควรพูดมันออกมา บอกพ่อแม่เธอไปตรง ๆ พวกเขาไม่ใช่คนอื่นสักหน่อย”

หนูแนะนำเธอไปแบบนั้น ได้แต่หวังว่าคำแนะนำของหนูจะมีประโยชน์ ไม่ต่อตัวเธอ ก็ต่อตัวหนูเอง เพราะตอนนี้หนูเพิ่งนึกได้ว่าแม้แต่ตัวหนูเองก็ไม่เคยเปิดอกคุยกับพ่อแม่เลยสักครั้งนี่นา

หลังจากได้คุยกับภุตหินลูกสาว หนูเริ่มเห็นข้อดีของการพูดคุยมมากขึ้น วันนี้หนูจึงตัดสินใจเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนากับคนไร้บ้านโดยการเล่าเรื่องของหนูให้เขาฟัง เขาไม่พูดแทรกอะไรจนกระทั่งหนูเล่าจบ เขาจึงเอ่ยถามหนูว่า

“เธออยากให้ครอบครัวเป็นครอบครัวใช้ใหม่ ถึงได้หนีออกมา”

ตอนนั้นหนูคงยังไม่ไตร่ตรองให้ดีพอก่อน ความรู้สึกแปลก ๆ บางอย่างก่อตัวขึ้นในอก และหนูต้องการปฏิเสธสิ่งที่เขาพูด หนูจึงตอบเขากลับไปว่าหนูเพียงแค่หนีออกมา เพราะอยากอยู่ให้ห่างจากครอบครัวเท่านั้น

“นั่นไม่ใช่ความต้องการจริงๆ ของเธอนี้ เธอออกมา เพราะต้องการให้พ่อกับแม่ตามหา ลูกใหม่”

“นั่นแสดงว่าเธอต้องการครอบครัว”

“พ่อแม่บางคนอาจไม่ได้เป็นพ่อแม่ที่สมบูรณ์แบบแต่สมาชิกสามารถทำให้ครอบครัวสมบูรณ์แบบได้ แค่อันช่วยกัน ถ้าเธอพูดมันออกไป นั่นอาจเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้บ้านเป็นบ้านได้”

คนไร่บ้านรู้ว่าหนูคอยเขียนบันทึกประจำวันระหว่างเดินทางอยู่เสมอ เขาจึงแนะนำให้หนูนำบันทึกสองเป็นจดหมายไปถึงพ่อกับแม่ เขาบอกว่ามันจะเป็น

จุดเริ่มต้นในการพูดคุยที่ดี เพราะบางทีหนูอาจจะไม่กล้า
พูดต่อหน้าสักเท่าไร

หนูไม่กล้า ทั้ง ๆ เนื้อหาในบันทึกก็เป็นการเขียน
เล่าเรื่องให้พ่อกับแม่มาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แต่หนูดันเกิด
ความกลัว ไม่กล้าส่งให้ แต่คนไร่บ้านให้กำลังใจและบอกว่า
เขาก็จะเขียนถึงครอบครัวของเขาเช่นกัน วินาทีนั้นหนูรู้สึก
ขอบคุณเขาเหลือเกิน เขาทำให้หนูมีความมั่นใจและความ
กล้าเพิ่มขึ้น นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจดหมายฉบับนี้ถึงอยู่ใน
มือพ่อกับแม่ (ในกรณีที่จดหมายส่งไปถึงบ้าน และพ่อกับ
แม่เปิดอ่านนะคะ)

นอกจากบันทึกที่เขียนเรื่องราวการเดินทางของ
หนูแล้ว มีอีกหลายสิ่งเลยที่หนูอยากบอกพ่อกับแม่ อยาก
คุย หรือแค่เล่าเฉย ๆ มันเยอะมากจนหนูนึกไม่ออกว่าจะ
เริ่มจากตรงไหน ไม่สิ ถ้าชื่อสัตย์กับตัวเอง ชื่อสัตย์กับพ่อ
แม่ หนูคงต้องบอกว่าไม่รู้จะเริ่มอย่างไรดี มีเรื่องเยอะก็จริง
แต่หนูก็ยังกลัวว่าจะบอกเรื่องบางเรื่องกับพ่อแม่ได้ไหม

ครอบครัวญาติเห็นว่า เป็นเรื่องง่ายจะตาย เขาบอก
ว่าตอนหนูเจอพวกเขาวันแรก หนูตอบคำถามทุกอย่างพวกเขา
หมด

เหมือนหนูแค่รอเวลาแบบนี้มานานมาก เวลาที่มีใครสักคนถามเรา น่าแปลกเหมือนกันที่หนูบอกพวกเขาทุกอย่างถึงเราจะเพิ่งคุยกันได้ไม่ถึงวัน เขาถามหนูว่า แล้วถ้ากับคนที่รู้จัก หนูจะสามารถตอบคำถามพวกนี้ได้ดีกว่าเดิม เปิดใจกว่าเดิมไหม หนูคิดว่าได้ แล้วพวกเขาก็น่ารักมาก ๆ ที่เริ่มถามคำถามหนู ตอนหนูระบายเรื่องการเริ่มเขียนอย่างอื่นถึงพ่อแม่ให้ฟัง

୧୫

୧୬

“เดินทางจากบ้าน

ขับเค็ลื่อนมานาน

ต้องหาอาหาร

เต็มเต็มพลังงาน

มีแรงขับขาน

เล่าเรื่องต่อไป”

สถานการณ์รถปูพลังงานอ่อนแรงกำลังเริ่มต้น
วันต่อมาระหว่างที่เรากำลังมุ่งหน้าไปตามเส้นทาง สิ่งที่น่า
ไม่อยากจะให้เกิดก็เกิดขึ้นจนได้

“ทำไมเจ้าปูมันเคลื่อนที่แปลก ๆ เหมือนมัน
กำลัง...กระโดดอยู่นั่นหรือ”

ตอนที่ภูตหินถาม หนูถึงมองหน้าพวกเขา แล้ว
พวกเขาก็รู้ทันทีว่านี่คือเหตุผลที่หนูให้พวกเขาได้เจอเองกับ
ตัว เหตุผลที่คนไม่ค่อยใช้รถปู คำโฆษณาที่บอกว่าเหมาะ
สำหรับคนง่าย ๆ อะไรก็ได้มันไม่เกินจริงเลย เพราะว่าเจ้า
ปูหนึ่งในรถบ้านรุ่นที่คนชอบเยอะและไม่ชอบเยอะ แต่คำ
เตือนของรถรุ่นนี้คือเมื่อถึงเวลาที่มันหิว มันจะเริ่มกระโดด
แทนการเดินเพื่อออกหากินตามใจตัวเอง ตลอดการ
เดินทางแต่ละครั้ง เราไม่สามารถรู้ได้เลยว่ามันจะออกหา
กินเมื่อไหร่ แต่ที่แน่ ๆ คือจุดหมายปลายทางของพวกเรา
ตอนนี้เปลี่ยนทิศแล้ว ทะเล คือที่ที่มันกำลังจะไป

รถปูขยับพาทุกคนที่อยู่ในรถไปยังทะเลแห่งหนึ่ง
เมื่อถึงมันก็แยกออกไปหาอาหาร ครอบครัวยุติการเดินทาง
ใจมากเพราะว่าเค้าไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนไม่เคยได้ใกล้นะ
เมื่อก่อนไม่เคยได้สัมผัสน้ำมาก่อน อาจเป็นสิ่งที่ไม่เคยได้

เจอมาก่อนเอาไว้อีกแล้วอาจจะไม่ใช่บ้านจะทำให้ครอบครัว
ได้มีความทรงจำร่วมกันหรือว่าได้มีส่วนร่วมแค่นั้นก็พอแล้ว
แค่มาเจอหน้าพ่อของผู้หญิงก็เลยเปิดใจคุยกันอีกครั้งหนึ่งว่า
มันเป็นความทรงจำที่ดีสำหรับครอบครัวเราแล้วก็บอกถึง
ความรู้สึกจริง ๆ เรื่องเรื่องบ้านแล้วก็กลับไปกลับไปอยู่ที่
ตัวเองแล้วก็เอาจากเด็กหญิงอันหนึ่งหรือว่าของที่เค้าให้
ใส่หน้าเพื่อจะเอากลับไปให้ทุกคนดูมันเป็นหน้าทะเลจริง ๆ
ไม่ใช่หน้าที่เป็นหน้าค่างหรือน้ำฝน

แสงอาทิตย์กระทบผิวน้ำเป็นประกาย แววตาของ
ครอบครัวภูตหินสั้นระริกราวกับตื่นตันที่ได้เห็นสิ่งที่ไม่ได้
เห็นมาก่อน พวกเขาเคยเห็นแค่พระอาทิตย์ขึ้นและตกจาก
บนภูเขา มันปรากฏท่ามกลางกลุ่มเมฆ และหายไปในกลุ่ม
หมอก เห็นเช่นนั้นมาตลอดชีวิต พวกเขาไม่เคยจินตนาการ
ถึงพระอาทิตย์ที่หายลับไปกับสุดขอบทะเลเลยด้วยซ้ำ
เพราะไม่มีแม่แต่นำให้ถึง

“รู้ไหม บางทีสิ่งที่เราต้องการก็มีเพียงเท่านี้”

“ได้นั่งมองพระอาทิตย์ตกกลับขอบฟ้าด้วยกัน”

หนูและคนไร้บ้านนั่งมองครอบครัวญาติที่กำลัง
สร้างความทรงจำที่ดีในครอบครัวร่วมกันอยู่ห่าง ๆ เม็ด
ทรายนับไม่ถ้วนที่พวกเขาทิ้งไปมาบนชายหาดจะ
กลายเป็นความสนุกที่ยากจะลืมไปชั่วชีวิต สิ่งเล็กสิ่งน้อยที่
เรามักมองข้ามจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ทันที หากว่า
สมาชิกในครอบครัวได้ทำอะไรบางอย่างร่วมกันเกี่ยวกับสิ่ง
นั้น

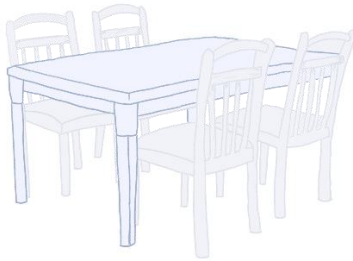
ไม่ใช่เพราะหนูให้ความสำคัญกับครอบครัว ถึงทำ
ให้หนูคิดแบบนี้ แต่เพราะเราทุกคนควรที่จะให้ความสำคัญ
กับครอบครัวไม่ใช่หรือคะ เราถึงต้องคิดให้มากเช่นนี้

หวนนึกถึงคำถามของครูอีกครั้ง คำว่าบ้านของ
ฉันในตอนนั้นคือต้องมีพ่อ มีแม่ และมีตัวเองอยู่ในนั้น ภาพ
ถึงจะชัดขึ้น เพราะสมาชิกทุกคนทำให้ทุกอย่างกลายเป็น
บ้าน ไม่ใช่แค่ข้าวของเครื่องใช้ธรรมดาที่วางประดับอยู่ตาม
มุมต่าง ๆ เอาไว้

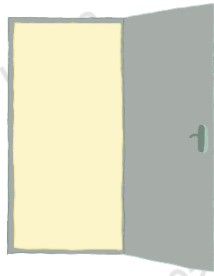
เมื่อเราไม่ได้อยู่ด้วยกัน

เก้าอี้ก็เป็นแค่เก้าอี้

โต๊ะก็เป็นแค่โต๊ะ

ประตูก็เป็นแค่ประตู

เมื่อไหร่ที่เราใกล้กัน สิ่งของทุกอย่างก็จะเป็น ความทรงจำ โต๊ะและเก้าอี้จะกลายเป็นสิ่งของที่เรามักนั่ง มองหน้ากันพร้อมก้มกินมื้ออาหารฝีมือสมาชิกคนใดคนหนึ่งในบ้าน เติงจะกลายเป็นที่นอนที่หนูได้ฟังนิทานจาก พ่อและแม่ ประตูจะกลายเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นอยู่เสมอ เพราะเมื่อเปิดมันออก ก็จะเจอพ่อกับแม่รออยู่ในบ้าน และ บ้านก็จะเป็นบ้านที่หนูคอยนึกถึงอยู่เสมอ

၁

၁၆

“ยินเสียงวิเวกวังเวง
สายลมบรรเลง
แหว่แหว่เป็นเพื่อนยามเหงา
เจียบสงัดรัตติกาลเศร้า
วอนลมพัดเป่า
พัดให้ทุกข์ทุเลาลง”

กลางดึกที่เจียงปงัน ภูตหินลูกสาวเดินมาหาหนู และยื่นก้อนหินเล็ก ๆ ให้ หนูคิดว่าเป็นก้อนหินธรรมดาที่ เธอเก็บได้ แต่เธอบอกว่ามันคือก้อนหินที่มีค่าทางความ ทรงจำและขอให้หนูเก็บรักษาให้ดี เขาย้ำว่าต่อให้เป็นก้อน หินก้อนเล็ก แต่เมื่อรวมกัน มันจะยิ่งใหญ่ หากขาดหายไป ลึกซึ้ง คงน่าเสียดาย และเขาขอให้หนูรับปากว่าจะเก็บมัน อย่างดีอีกครั้ง หนูรับปาก เมื่อแสงยามเช้าปรากฏ หนูถึง ได้รู้ว่าทำไมมันถึงเป็นก้อนหินแห่งความทรงจำ เพราะว่ามันมีลวดลายบางอย่างอยู่บนหิน มันพิเศษ แต่ไม่ใช่เพราะ มันมีลวดลาย มันพิเศษเพราะมันเป็นรูปที่ทำให้นึกถึง เหตุการณ์บางอย่างที่เราเจอร่วมกัน และมันมีเหตุผลที่เขา เรียกมันว่า ‘ก้อนหินรำลึก’

൭

൧൩

หลังจากเดินทางร่วมกัน และได้เห็นครอบครัวภูต
หินมีความสุขระหว่างที่อยู่ทะเล หนูรับรู้บ้างอย่างและไม่
อยากนั่งเฉยอีกต่อไป ขณะที่พวกเรากำลังเดินทางด้วยเจ้า
ปู หนูตัดสินใจพูดเรื่องที่ติดอยู่ในใจขึ้นมา

“หนูยอมไม่ได้เด็ดขาดหากเลือกที่จะเจ็บไว้ พวก
คุณต้องคุยกันนะ เชื่อเถอะว่าจะไม่เสียใจ ถ้ามีบ้านแล้วดี
จริง ๆ ทำไมหนูถึงร้องไห้ ถ้าไม่มีบ้านแล้วไม่ดีจริง ๆ ทำไม
พวกคุณถึงหัวเราะกัน”

“เธอพูดถูก ฉันโกหกตัวเอง โกหกสมาชิกใน
ครอบครัว”

ภูตหินคุณพ่อพูดขึ้น เขาหันไปมองแม่และลูก

“เรากำลังโกหกกันและกันอยู่”

“เราออกมาไกลจากบ้าน แต่เราก็คงเป็นบ้านอยู่
เราไม่จำเป็นต้องตามหาบ้านเป็นหลังหรือที่ที่เราจะ
กลับไปจากมา เพราะเรารู้สึกว่าจะทำให้บ้านของเรา
อยู่กว่าเดิม เพราะลูกชอบที่นั่น และพ่อก็จะไม่ทำร้ายจิตใจ
หรือบังคับลูก”

เป็นเรื่องจริงอย่างที่หนูคิด ว่าการที่เราเปิดใจคุย
กันในครอบครัว ทำให้อะไร ๆ ง่ายขึ้นเยอะเลย

เข่าวันถัดมาหนูรู้สึกไม่ค่อยดี เพราะครอบครัวญาติ
ห็นได้ทำความเข้าใจกันแล้ว และพวกเขาอาจไม่ต้องการ
ร่วมเดินทางไปกับหนูแล้ว

“พวกคุณกำลังจากไปใช่ไหม”

หนูกถามพวกเขา ไม่ใช่ความหวังว่าพวกเขาจะจาก
ไปสักที่เหมือนวันแรกๆ ของการเดินทาง แต่เพราะเธอไม่
อยากให้จากในตอนนี่ต่างหาก

“ยังไม่ใช่ตอนนี้จะ”

“ทำไม ในเมื่อคุณไม่ต้องเดินทางแล้ว”

“เพราะเราเจอบ้านของเราแล้ว แต่หนูยังไม่เจอ”

“เพราะฉะนั้น เราต้องการจะช่วยเหลือ”

৯

১০

วันนี้หนูค้นพบบางอย่าง คนไร้บ้านไม่ได้ส่งจดหมายให้ทางบ้านเหมือนที่เขายอกกับหนูไว้ เขาไม่เคยเขียนมันด้วยซ้ำ แต่เขากลับย้ำกับหนูหลายครั้งว่าการเปิดใจส่งจดหมายถึงครอบครัวจะได้ผล หนูโกรธเขา เพราะเขาอาจใช้หนูเป็นเครื่องมือในการทดลองส่งจดหมายหาที่บ้านหรือเขาอาจจะซี้ซาดอย่างที่เขาอ้างกับหนูตั้งแต่วันแรกที่หนูจับได้จริง ๆ หนูไม่มีทางรู้เลย แต่ที่เขาไม่เขียน เพราะเขากลัวว่าจะรู้สึกเหมือนหนูในตอนนี้อะ หรือเปล่าคะ รู้สึกว่าคิดผิดจริง ๆ ที่ส่งจดหมายไป เพราะไม่ว่าจะส่งไปมากเท่าไร ก็ไม่เคยได้รับกลับคืนเลย

หนูอธิบายความรู้สึกของตัวเองไม่ถูก มันทั้งผิดหวัง เสียใจ โกรธ และเข้าใจเขา ทุกอย่างตีกันอยู่ในอก และเหมือนญาติพี่น้องจะอยากช่วยทำให้หนูสบายใจ

“เขาไม่ดีเลยเนอะ”

“เธอคิดแบบนี้หรือ”

“แล้วเธอไม่คิดหรือ เช่นนั้นทำไมถึงมานั่งเงิบ ๆ อยู่คนเดียวล่ะ”

“ตอนแรกฉันก็คงโกรธ แต่ฉันรู้ว่าเขามีเหตุผล”

หนูไม่ได้ตอบอะไรแต่ให้เวลาตัวเองไตร่ตรองอยู่
ครู่หนึ่ง หนูไม่เห็นด้วยเลยสักนิด

“ฉันว่านะบทเรียนสำคัญของการเดินทางครั้งนี้
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราเจอแต่อยู่กับสิ่งที่เราไม่เจอต่างหาก
เธอกำลังเดินทางแต่ฉันไม่ใช่สิ่งที่เธออยากทำ ดังนั้น
ระหว่างที่เธอไม่ได้พบเจอกับอะไร แล้วเธอคิดถึงสิ่งนั้น
แสดงว่าเธอต้องการสิ่งนั้นมากที่สุด”

“ไม่ใช่เพราะว่าลำบากหรือเธอเลยนึกถึงสิ่ง
นั้น”

“ก็เพราะเรานึกถึงสิ่งนั้นในยามที่เราลำบากไงมัน
เลยเป็นสิ่งที่สำคัญ”

“เธอเดินทางไปให้ตัวเองรู้ว่าตัวเองกำลังตามหา
อะไร การเดินทางครั้งนี้มีประโยชน์เพราะบางครั้งก็ทำให้
ค้นพบสิ่งที่เราไม่รู้ที่กำลังโหยหา ปลายทางอาจจะไม่ใช่
สถานที่แต่ว่าเป็นอะไรสักอย่างอาจจะที่บ้านสำหรับเธอ
อาจเป็นครอบครัวฉัน และฉันคิดว่าเราคือคำตอบคนไร้
บ้าน การที่เขาได้เจอพวกเราทำให้เขาเจอทั้งบ้านและ
ครอบครัว นั่นเป็นเหตุผลที่เขามาด้วยกับเราและยังอยู่
กับเราจนถึงตอนนี้”

คนไร้บ้านไม่จำเป็นต้องเขียนจดหมายถึงครอบครัวตัวเองเลยด้วยซ้ำ ไม่เหมือนหนู ซึ่งเขารู้สึกจึงให้หนูทำแบบนั้น มีคำพูดหนึ่งที่หนูยังจำได้ดี เขาบอกว่า ‘ใครก็ตามที่ทำบางอย่างได้ก็จงทำ แต่หากสิ่งนั้นยากเกินกำลังก็จงไปสอนคนอื่นให้เขารู้แทน’ เพราะประโยคนี้หนูจึงเข้าใจว่ามีเขาเจตนาดี และหนูไม่ควรโกรธเขาเลย

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

2022

© childrenlitswu2022

© childrenlits

୧

litswu2022

© childrenlitswu2022

© chi

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

୧୦

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

เช้าวันนี้อากาศไม่แจ่มใส หรือเป็นเพราะอารมณ์ที่ยังค้างคาอยู่จากผลพวงของบ่ายวานนี้ ทำให้หนูรู้สึกว่าจะอะไร ๆ ก็ไม่จรรโลงใจสักเท่าไร ไม่ว่าจะเหตุผลใดตอนนี้หนูก็รู้สึกสภาพแวดล้อมรอบกายไม่อำนวยให้หนูอยากลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่าง นอกจากนอนเขียนบันทึก

แล้วทำไมหนูถึงยังจดบันทึกอยู่อีกนะ ไม่รู้สิ คงเป็นเพราะการทะเลาะเมื่อวานไม่ใช่เรื่องที่จะมายุติการเขียน หรืออาจจะเป็นเพราะหนูไม่ได้เขียนเพราะคนไร้บ้านเขียนเหมือนหนูก็ได้ หนูเขียนเพราะอยากบอกพ่อแม่จริง ๆ คิดได้แบบนี้ หนูเลยตัดสินใจลุกจากเตียง เพื่อไปหาเขา และบอกกับตัวเองว่าหนูต้องคุยกับเขาให้ได้เลย

มันดีนะคะ การได้เขียน เหมือนได้แบ่งปันเรื่องราว และได้ทบทวนตัวเองไปด้วย ตอนนี้หนูเลยพอจะรู้ว่าที่ทะเลาะกันไปเมื่อวาน มันต้องได้รับการแก้ไข และไม่ควรปล่อยทิ้งไว้นานเกินไปเพราะมันเป็นเรื่องที่แทบจะไม่มีแก่นสารอะไรมากนัก นอกจากคนไร้บ้านไม่ได้บอกความจริง (หรือโกหก)

เขากล่าวคำขอโทษเพื่อให้หนูรู้ว่าเขาเสียใจเพียงใด เขาไม่กลัวที่หนูจะรู้ความจริงเรื่องการกระทำของ

เขา แต่เขาเสียใจที่เขาทำให้หนูผิดหวัง เขาไม่ควรหลอกหนู ด้วยวิธีนั้นตั้งแต่แรก ซึ่งความจริงแล้วหนูปฏิเสธอยู่ในใจ เพราะวิธีของเขาค่อนข้างได้ผล เขากุมมือหนูอย่างรู้สึกผิด พร้อมบอกว่า ‘โปรดอย่าเป็นเหมือนเขา’

หนูพร้อมให้อภัยเขาตั้งใจวินาทีนั้น เพราะแววตา และน้ำเสียงของเขาที่หนูสัมผัสได้เต็มไปด้วยความหวังดี และความกลัว เขากลับที่จะไม่กล้าก้าวออกมาจากเงามืดของเขา แต่เขาก็ยังยอมให้ตนถูกมองในแง่ร้ายที่หลังเพื่อให้หนูไม่เดินตามรอยเขา หนูปรับความเข้าใจกับเขาได้ในที่สุด แต่การสนทนาของเราก็ไม่ได้จบลงตรงนั้น ที่เขามาคูยกกับหนูไม่ได้เพียงมาขอโทษอย่างเดียวเท่านั้น แต่เขาจะมาบอกลา เพราะถึงเวลาที่เขาต้องจากไปแล้ว

คราแรกหนูรู้สึกทุกซีใจระคนใจหาย เพราะมัน
กะทันหันเกินไป แต่เขากลับบอกว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องปกติของ
คนสัญจรบนท้องถนน เราจะได้เจอผู้คนและได้พบการจาก
ลา หนูอยากวิ่งเขาไวแต่ไม่มีอะไรห้ามเขาได้ ด้วยเพราะหนู
ยังมีครอบครัว และเขาก็สารภาพอีกอย่างว่าเขาได้ยืมหน
คุยกับภืดหินลูกสาว นั่นทำให้เขารู้ทันทีว่าหนูได้เรียนรู
อะไรบางอย่างซึ่งทำให้เขาสบายใจแล้วว่าหลังจากนี้หนูจะ
เดินทางต่อไปโดยปราศจากเขาได้

คำพูดทิ้งท้ายของเขาคือบอกหนูว่า เขารู้แล้วว่า
จุดหมายการเดินทางของหนูครั้งนี้คือที่ไหน ดังนั้นเขาจึงไม่
มีสิ่งใดให้หวังอีกต่อไป และเพื่อไม่ให้ทุกคนรู้สึกเศร้า
จนเกินไปเขาจึงพูดว่า

“การเดินทางแต่ละครั้งต้องมีจุดจบ เพื่อนำไปสู่
การเริ่มเดินทางครั้งใหม่ยังไงล่ะ”

คำพูดของเขาสะกิดหัวใจของหนูได้เช่นเคย

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

९०

litwu2022

© childrenlitwu2022

© chi

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

९०

litwu2022

© childrenlitwu2022

คนไร่บ้านจากไปแล้ว เขาเป็นคนสุดท้ายที่เจอระหว่างทางแต่กลับเป็นคนแรกที่บอกกล่าวการเดินทางครั้งนี้

ครอบครัวภูตหีนก็เสียใจไม่แพ้กัน แต่พวกเขาดูพยายามทำตัวรับมือการจากลาครั้งนี้ให้ได้ เพราะพวกเขาคิดว่าจะต้องเป็นตัวอย่างให้หนู พวกเขารู้ว่าหนูต้องพบเจอการจากลาถึงสองครั้งสองคราวด้วยกัน หนแรกคือคนไร่บ้าน และหนที่สองก็คือพวกเขานั่นเอง หนูพยายามจะไม่เศร้าเมื่อต้ออกว่าพวกเขาพยายามกันแค่ไหน และแน่นอนว่าความจริงหนูรับมือได้ดีประมาณหนึ่ง เพราะคนไร่บ้านบอกหนูเองว่าการพบกันของเรานั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันมีเหตุผล คือเกิดจากความตั้งใจของตัวพวกเราเอง ดังนั้นการจากลาก็เช่นกัน เราต้องลาเพราะเราได้เรียนรู้อะไรระหว่างกันแล้ว หนูจึงไม่ควรเศร้า เพราะเราสามารถเปลี่ยนจาก

การเสียใจที่ต้องลามาเป็นรอกคอย่าสักวันจะกลับมาเจออีก
ครั้งดีกว่า เขาสอนหนูว่าคนเราอยู่ได้ด้วยความหวัง

เช่นเดียวกับเขาที่หวังเสมอว่าจะไม่มีใครต้องเจอ
ชะตากรรมแบบเขาอีกแล้ว และเมื่อเขาได้เจอหนู เขาก็
เลือกที่จะช่วยแก้ไข และเขาจะหวังต่อไปว่าจากนี้หนูจะ
เอาชนะอุปสรรคได้ และเดินทางต่อไปพร้อมกับความหวัง
ที่เคียงข้างสองเท้าคุณั้น

ก่อนเราจากกัน คนไร่บ้านบอกหนูด้วยว่าหนูและ
ครอบครัวภูตหีนคือโชคดีของเขา ในที่สุดเขาก็เป็นนัก
เดินทางได้สักที

୧୧

୧୩

การเดินทางเข้าสู่ความเยียบตั้งแต่ที่คนไร้บ้าน
จากไป ครอบครัวภูตหินก็ใจหายเช่นเดียวกับหนู แต่หนู
รู้สึกตัวเองเศร้าเหลือเกิน เป็นความรู้สึกคล้าย ๆ ตอนที่
ตัดสินใจออกจากบ้านมา เหมือนต้องจากลาคนใน
ครอบครัว แสดงว่าหนูมองเขาเป็นคนในครอบครัวแน่ ๆ

หลังจากคิดให้ดีแล้ว หนูบอกครอบครัวภูตหินว่า
ตัวหนูเองก็จะกลับบ้านเหมือนกัน ภูตหินคุณพ่อแสดงท่าที่
โล่งใจออกมา เขาเป็นห่วงหนูมากหากเราต้องแยกทางกัน
จริง ๆ ในขณะที่ภูตหินลูกมีท่าที่บางอย่าง ที่เขาไม่
แสดงออกชัดเจนไปให้หนูรู้สึกอีกอึด แม้เขาจะพยายาม
แล้วหนูก็ยังสัมผัสได้ และจากการเรียนรัฐระหว่างทาง
มาแล้ว หนูไม่นั่งเฉยแน่นอน หนูเก็บความสงสัยนั้นเอาไว้
และหาโอกาสถามตอนอยู่กับเขาสองคน

“เธอรู้สึกอย่างไร”

ภูตหินลูกสาวหนึ่งเยียบไปครู่หนึ่งราวกับเธอตั้งใจ
ว่าควรบอกหนูดีหรือไม่ แต่แล้วเธอก็พูดขึ้นมา หนูเข้าใจ
ทันทีว่าทำไมเธอถึงไม่กล้าพูด

“ทำไมเธอถึงคิดจะกลับบ้าน” เพราะเธอกลับหนู
เปลี่ยนใจ

“ฉันได้บทเรียนจากการเดินทางครั้งนี้แล้ว”

“เท่ากับว่าเธอไปข้างหน้า เพื่อกลับมาที่เดิมนะสิ”

“แบบนี้เรียกย่ออยู่กับที่หรือเปล่า”

“คนที่ย่ออยู่กับที่ เธอรู้สึกเวลาที่เธอใช้มันไร้ค่าหรือเปล่าล่ะ”

“ถ้าเธอรู้สึกว่าตัวเองได้อะไรจากการย่ออยู่กับที่ บางทีมันก็มีประโยชน์เหมือนกันนะ”

หนูกถามเธอ ได้ความเห็นจากเธอ หนูคิดว่าตัวเอง คิดถูกที่ทำแบบนั้น เพราะมันทำให้หนูยังมั่นใจเข้าไปอีกว่า ตัวเองตัดสินใจถูก

หนูเขียนบันทึกเป็นครั้งสุดท้าย เขียนหัวกระดาษ ถึงบ้านอย่างที่ทำทุกครั้ง

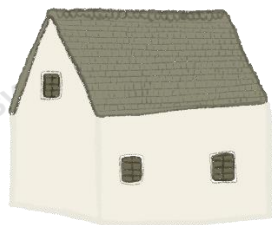
ถึง...บ้าน

หนูตั้งใจว่าบันทึกเรื่องราวการเดินทางครั้ง
สุดท้าย หนูจะไปส่งมันให้ถึงมือพ่อกับแม่ด้วยตัวเอง

จาก...ลูก

୧୬

୧୯

ก่อนเรจากกัน หนูเตรียมไหลแก้วที่เคยแอบเก็บ น้ำทะเลไว้มอบให้ครอบครัวภูตหิน หนูบอกพวกเขาว่า เมื่อไหร่ที่พระอาทิตย์ขึ้นหรือตก หากคิดถึงกัน อย่าลืม ยกไหลแก้วขึ้นมาถือไว้ แล้วมองพระอาทิตย์ผ่านน้ำทะเลใน นั้น พวกเขารับประกันว่าจะทำทุกวัน

พวกเขาไม่ลืมให้หินรำลึกแก่หนูเพื่อเป็นที่ระลึก เช่นกัน ทุกก่อนมีลวดลายจากมนตร์วิเศษปรากฏ รายละเอียดเรื่องราวที่เราเจอระหว่างทาง เพื่อจะได้ไม่ลืม สิ่งที่เกิด หินบรรจุในไหลแก้วแบบเดียวกับที่ใส่น้ำทะเล ด้วยเหตุผลนี้หนูจึงถือว่ามันเป็นสัญลักษณ์เก็บความทรงจำ อันล้ำค่าของพวกเรา

หนูมองจดหมายฉบับสุดท้ายที่ตั้งใจไปส่งถึงบ้าน พลันนึกถึงที่มาของจดหมายทุกฉบับ คนไร่บ้านบอกว่า

ก่อนจะเปิดใจกับใคร ให้เปิดใจกับตัวเองก่อน หนูต้อง
ยอมรับและซื่อสัตย์กับตัวเองว่าเหตุผลที่ออกจากบ้านมา
แท้จริงแล้วเพราะต้องการความสนใจจากพ่อแม่ ดังนั้นเมื่อ
ได้คำตอบที่ทำให้รู้ที่มาของจดหมายแล้ว หนูไม่ควร
เสียเวลาไปมากกว่านี้ ระหว่างการเดินทางทำให้หนูรู้ว่าแม่
การเปิดใจคุยกับคนแปลกหน้านั้นเป็นเรื่องง่ายมากกว่า
การเปิดอกคุยกับคนใกล้ตัว แต่เพราะยังไงครอบครัว
ก็คือครอบครัว หากไม่คุยเรื่องในบ้านกับครอบครัว
ให้ไปคุยกับคนอื่นก็ไม่มีประโยชน์อะไร

บทส่งท้าย

“สักวาการเดินทางยังไม่จบ
มีอาจพบจะสิ้นสุดจุดไหน
จำต้องลามาจะกล่าวบทไป
จะอย่างไรขอเป็นไปด้วยดี
ด้วยเด็กหญิงรู้ปัญหาควรเปลี่ยนแปลง
เตรียมตัวกลับสู่บ้านอย่างเร็วรี
หวังทำบ้านเป็นบ้านอย่างปรีดี
ด้วยประการฉะนี้ขอลาเอย”

ทันทีที่โบกมือลาครอบครัวภูตหิน หนูก็เตรียมตัว
เดินทางพร้อมเจ้าปู่ หนูนี่มั่นใจแล้วว่าจุดหมายของตัวเอง
คือที่ไหน

ไม่เป็นไรเลยหากที่บ้านจะยังมีกองจดหมายที่ยัง
ไม่มีใครเปิดอ่านวางไว้ เพราะหนูนิดดีที่จะเล่าเรื่องทั้งหมด
ให้พ่อกับแม่ฟังใหม่ด้วยตัวเอง

ชญาณิช บุญสกุลศักดิ์ (ว่าน)

เกิดวันที่ ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒

จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนเซนต์ราฟาแอล

และจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเซนต์โยเซฟพิทิวล์

กำลังจะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ถึง...บ้าน

เรื่องและภาพ : ชญาณิช บุญสกุลศักดิ์

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ.รพีพร (ณ กลาง) คงสมบูรณ์ อ.อนุสรณ์ ดีไหว่

อ.ดร.ธัญญา พิทยาพิทักษ์ อ.พิชญา นิลรุ่งรัตน์

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริงกึ่งแฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไปต้นฉบับ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

